

Gang stod her i Tinget og sagde: Venstres Repræsentanter kræve Tilskud til Kommunerne for at bekæmpe Arbejdsløsheden, jeg erkender ikke, at der er nogen Arbejdsløshed, jeg erkender ikke, at det er Vejen. Nu er det ganske betegnende, at netop de samme Ord, som det ærede Medlem for 8de Kreds (Martin Olsen) brugte forleden i Slutningen af sin Tale, hvor han advarende henviste til den Bitterhed og det Had, der kunde komme op hos Arbejderne, blev i 80'erne brugte af Venstres Ordfører, og den Gang vendte Højremanden Niels Andersen fra Fyen sig mod Thomas Nielsen, der havde talt om den Storm, der kunde komme i Landet, hvis man ikke hjalp paa den Arbejdsløshed og Nød, der var. Det er ganske kort og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse, hvad Niels Andersen sagde til Thomas Nielsen: „Der var ligesom en ildevarslenende Spaadom i den Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (Thomas Nielsen), at, dersom vi vedblive at lade det ene Aar gaa hen efter det andet uden at faa noget gjort for den Befolkning, som han mener særlig trænger til, at der gøres noget for den, saa vilde den Tid komme, da der vilde rejse sig en Storm, der let kunde blæse os bort til alle Sider,“ og saa nedlægger da Niels Andersen paa Højres Vegne, paa det bestaaende Samfunds Vegne, en indigneret Protest mod, at Thomas Nielsen vover her at true den danske Rigsdag, at han vil tiltvinge sig Penge af Staten og Regeringen ved at sige: Hvis vi ikke faa de Penge, risikere vi, at de arbejdsløse gøre Revolte. Historien gentager sig; men det er trist, at nu 30 Aar efter, at den Forhandling fandt Sted her i Folketinget, staar Venstre, det Venstre, som er kommet til Magten først og fremmest ved Smaakaarsfolk ude omkring paa Landet, paa den Side, hvor Niels Andersen stod, og det ærede Medlem, der nys talte, som repræsenterer Husmændene, og som først og fremmest er kommen frem ved disse Smaakaarsfolk ude paa Landet, staar og agerer indigneret over den Tale, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) holdt.

Jeg siger til de Herrer: Det er umuligt for nogen Taler, og det er umuligt for nogen Skribent at give Udtryk for den Sorg og den Lidelse, som findes ude omkring i de Tusind Arbejderhjem. Og der er ingen, der kan give Udtryk for den Bitterhed, den Harme og det Had, disse Mennesker føle. Jeg har en Broder, der

er Bygningssnedker, en dygtig, brillant Fyr, som nu paa 6te Maaned gaar ledig, og som staar med Hustru og 4 Børn. Jeg har sagt til ham: Kære Mand, vær dog rolig, du kan jo være sikker. Han kan faa Hjælp; han er maaske en af dem, der bedst kunne klare sig; men det harmer ham, at han skal tage mod Almisse. Vide de Herrer, hvad det er at lide Nød? Tænk Dem, at der ind i denne Sal kom et Tog af de Tusinder af sultne Børn, som findes her i Byen; vilde De saa vove at sige: Nej, det nytter ikke at stille Krav her. (Tilraab fra Tilhørerpladsen). Jeg beder Tilhørerne være rolige; vi kunne saa udmærket selv herved i denne Sal. Jeg siger, at hvis De kendte den Nød, der er, vidste Besked om den og saa den, saa tror jeg ikke, at De, mine Herrer, vilde modsætte Dem de Forslag, de meget beskedne og rimelige Forslag, vi komme med fra Socialdemokratiets Side. Men Sagen er den, at Fattigdommen gemmer sig bort. Naar der f. Eks. fra de arbejdsløses Side har været Tale om at foranstalte Demonstrationer, siger jeg: Det kan være, at det kan gøre en øjeblikkelig Virkning; men alligevel nytter det ikke noget. De komme ikke frem, for de øje ikke en Gang det Tøj, de kunne gaa gennem Gaderne med, og til Ære for de danske Arbejdere gælder det, at de skamme sig ved Fattigdommen. Og det er rigtigt; thi Fattigdommen er altid ækel, styg og modbydelig. De ville ikke vise sig paa Gaderne. Det er ogsaa til Ære for Arbejderklassen, at de ikke i stigende Tal melde sig til Fattigvæsenet. Det er beundringsværdigt, og det fortjener at honoreres, at der ikke er flere af dem, der gaa til Grunde.

Jeg hørte for et Par Aar siden en Samtale mellem to Mænd. Den ene af dem havde øjensynligt været straffet, og han sagde til den anden: Hvorfor vil du være en ærlig Person? Du kan jo gøre ligesom jeg; jeg har begaaet et Tyveri, men blev betinget benaadet og fik Hjælp af Fængselshjælpen. Der ligger en stor Fristelse i dette, at den uærlige Mand i vort Samfund, Tyven, Bedrageren, i dette Øjeblik er sikrere paa at leve, blive beskyttet og faa sine Interesser varetagne end den ærlige, brave, men nødlidende Arbejder, som ikke kan faa Arbejde. Der sidder i Øjeblikket en Mand i Fængsel, som har begaaet en infam Forbrydelse mod hele Staten og Folket. Han lider ingen Nød. Jeg ser af Bladene, at han faar Ekstraforplejning, faar sine 3—4 Retter Middagsmad hver Dag. Men de Tusinder